

Съсѣ снета шапка преминавамъ
презъ пустиятъ, оглѣхналъ дворъ.
Не мръднаха, не ме познаха
отъ стария съседски домъ.
Навѣрно градския костюмъ
и бледнината на лицето
за тѣхъ сж пѣклени врази.
Безъ шумъ поемамъ своя друмъ,
погалвамъ сведенитѣ клони.
И само люлякътъ зарони
надъ мене цвѣтъ като сълзи.

